

ข่าวโฆษณาการ

ฉบับที่ ๒๒ ๖

วันอังคารที่ ๒๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

สารบัญ

ภาคพิเศษ	หน้า	ศึกษาและเตรียมอุดม และสำหรับชั้นอุดม	หน้า
๑. คำพิพากษาคาดอุทธรณ์ เรื่อง ความแพ่ง ในระหว่างกระทรวงการคลัง โจทก์ สมเด็จพระปกเกล้าฯ ที่ ๑ สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ที่ ๒ จำเลย	.. ๓	ศึกษาประจำ พุทธศักราช ๒๔๘๒	.. ๓๗
๒. การคิดค้ำกับสำนักงานจัดการผลประโยชน์ของสมเด็จพระปกเกล้าฯ	.. ๗	๗. ประกาศ เรื่อง ระเบียบ วิธีการและหลักสูตร การสอบแข่งขันวิชาข้าราชการ พลเรือน ชั้นตรี	.. ๓๖
<u>ภาคแถลงการณ์และประกาศ</u>		๘. ประกาศ เรื่อง ระเบียบ วิธีการและหลักสูตร การสอบแข่งขันวิชาข้าราชการ พลเรือน ชั้นตรี (แก้ไขเพิ่มเติม)	.. ๓๕
๓. แถลงการณ์ เรื่อง ชาวจีนเข้าใจผิดนโยบายรัฐบาล	.. ๘	๙. ประกาศ เรื่อง เดือนคนต่างด้าวให้ค้ออายุใบสำคัญประจำตัว	.. ๓๕
๔. แถลงการณ์ เรื่อง แก่ชาวชาวจีนเข้าใจผิดนโยบายรัฐบาลเพิ่มเติม	.. ๘	๑๐. ประกาศ เรื่อง ให้นำเรือไปขอรับและค้ออายุใบอนุญาต	.. ๓๖
๕. แถลงการณ์ เรื่อง ชมเชยผู้บริจาคเงินช่วยในการป้องกันประเทศชาติ	.. ๓๐	๑๑. คำชี้แจง เรื่อง การปราบยุง	.. ๓๗
๖. ประกาศ เรื่อง การประกวดเรียงความเนื่องในงานฉลองรัฐธรรมนูญสำหรับชั้นมัธยม		๑๒. คำชี้แจง เรื่อง แก่ชาวหนังสือพิมพ์ไทยใหม่ และหนังสือพิมพ์ภาพบุรุษ	.. ๓๘
		๑๓. คำชี้แจง เรื่อง นามนตราสามทหาร	.. ๓๐

ภาคพิเศษ

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

เรื่อง ความแย้งในระหว่าง กระทรวงการคลัง โจทก์ สมเด็จพระปกเกล้าฯ ที่ ๑

สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ที่ ๒ จำเลย

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีที่ ๑๗๗ พ.ศ. ๒๔๗๒

คดีแดงที่ ๒๗๗ พ.ศ. ๒๔๗๒

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๒

ความแย้ง

กระทรวงการคลัง

โจทก์

ในระหว่าง

สมเด็จพระปกเกล้าฯ ที่ ๑ สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ที่ ๒ จำเลย

คำสั่ง ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๒

ผู้พิพากษาซึ่งมีนามต่อไปข้างท้ายนี้ ได้พร้อมกันตรวจอ่านคดีเรื่องนอกราชการคดีพิพาทคดีที่ ๑
คดีจะกล่าวต่อไป

คดีนี้ โจทก์ฟ้องเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ มีใจความว่า จำเลยได้โอนทรัพย์สินมีค่า
พระมหากษัตริย์ไปเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของจำเลย โจทก์จึงฟ้องเรียกเงินรวมทั้งดอกเบี้ยจนถึงวันที่
เป็นเงิน ๖,๒๗๒,๗๑๒ บาท ๙๓ สตางค์

ในวันเดียวกันนั้นเอง โจทก์ได้ยื่นคำร้องขอให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยไว้ทั้งหมด รวม
ทั้งทรัพย์สินของบุคคลภายนอกซึ่งถึงกำหนดชำระแก่จำเลยด้วย และโดยที่กรณีนี้เหตุฉุกเฉิน จึงขอ
ให้ศาลมีคำสั่งจัดให้มีวอรัมครองตามคำขอโดยไม่ชักช้า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา ๒๖๒ และ ๒๖๗

ศาลแพ่งได้ทำการไต่สวนแล้ว มีคำสั่งในวันนั้นเองให้ยกคำร้องของโจทก์เสีย คำสั่งนี้เป็นที่สุด
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๒๖๗

ในวันที่ ๒๐ เดือนเดียวกัน โจทก์ได้ยื่นคำร้องขอใหม่ตามความในมาตรา ๒๖๗ วรรค ๓ แห่ง
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

ในคำร้องฉบับหลังนี้ โจทก์คงขอให้ศาลมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยไว้ทั้งหมด
รวมทั้งทรัพย์สินของบุคคลภายนอกซึ่งถึงกำหนดชำระแก่จำเลยด้วย เช่นเดียวกับคำขอในคำร้องฉบับแรก

โดยอ้างเหตุว่า เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ จำเลยที่ ๑ ได้โอนขายที่ดินโฉนดที่ ๕๕๓๒ ของ
 จำเลยที่ ๑ ให้แก่หม่อมเจ้ารศ.ศยากรวิจิตรไปเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๑๒ เดือนเดียวกัน จำเลย
 ที่ ๑ ได้ให้แม่แทนมาขอค้ำจำพนักงานทะเบียนที่ดินและโฉนดที่ดินจังหวัดพระนครและธนบุรี เพื่อทำนคกรรม
 โอนขายที่ดินอีก ๘ แปลง ตามบัญชีท้ายคำร้องให้แก่หม่อมเจ้ากมลสถาน ชุมพล เป็นราคา ๑๒๗,๓๒๐ บาท
 การกระทำของจำเลยที่ ๑ ดังกล่าวนี้ เป็นการที่จำเลยตั้งใจจะโอนขายทรัพย์สินของจำเลยไปให้พ้นอำนาจ
 ศาล ซึ่งอาจจะออกบังคับเอาแก่จำเลยและเพื่อฉ้อ โกง โจทก์ และนอกจากนั้นตัวจำเลยก็อยู่นอกอำนาจ
 ศาลด้วย

ศาลแพ่งได้ไต่สวนคำร้องฉบับนี้แล้ว มีคำสั่งให้ยกเสีย

โจทก์อุทธรณ์ต่อมา

คณะผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาแล้ว

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๒๕๕ การที่ศาลจะอนุญาตตามคำขอของ โจทก์
 ศาลจะต้องพอใจจากพะยานที่โจทก์นำมาสืบ หรือที่ศาลได้เรียกมาสืบว่า

- (๑) คำฟ้องที่ผู้ชอช่นและในโอกาสที่ยื่นคำชอช่นนั้นเหตุสมควร และ
- (๒) มีเหตุเพียงพอที่จะนำวจรคุมครองตามทชอช่นมาใช้ได้ กล่าวคือ
- (๓) จำเลยตั้งใจจะโอนขายหรือจำหน่ายทรัพย์สินของตนแต่ยงทั้งหมด หรือแต่บางส่วน หรือยก
 ย้ายไปเสียให้พ้นจากอำนาจศาล เพื่อประวิง หรือขัดขวางค้อการบังคับตามคำบังคับอย่างใด ซึ่งอาจจะ
 ออกบังคับเอาแก่จำเลยหรือเพื่อจะฉ้อ โกง โจทก์ หรือ

(๔) มีเหตุอื่นใดในการยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้นตามที่ศาลจะพิจารณาเห็นเป็นการยุติธรรม และ
 สมควร

ในข้อ (๑) นั้น โจทก์ได้นำหลวงกาจสงคราม ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานในคณะกรรมการ
 ตรวจสอบทรัพย์สินพระมหากษัตริย์ เมื่อประมาณ ๕ เดือนมานี้ และหลวงดำริศรานวรุต ซึ่งเป็น
 กรรมการร่วมอยู่ในขณะนั้นและเป็นประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน มีหน้าที่ตรวจสอบบัญชีของสำนักงาน
 พระคลังข้างที่ มาเบิกความเป็นพะยาน ได้ความว่าในการตรวจสอบทรัพย์สินพระมหากษัตริย์ปรากฏตาม
 บัญชีว่า จำเลยได้โอนทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของจำเลยเป็นจำนวนดังที่โจทก์
 กล่าวไว้ในฟ้อง การที่พะยานยืนยันว่าเป็นทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์ก็เพราะพะยานตรวจทราบจากบัญชี
 ของสำนักงานพระคลังข้างที่ เพราะมีการแยกบัญชีไว้เป็น ๒ ประเภท คือประเภทหนึ่งทรัพย์สินฝ่าย
 พระมหากษัตริย์ อีกประเภทหนึ่งทรัพย์สินส่วนตัวพระองค์ เงินที่จ่ายและโอนไปนั้น จ่ายและโอนไป
 จากบัญชีทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์ทั้งสิ้น

อนึ่ง หลวงกาจสงครามได้เบิกความด้วยว่า ได้ตรวจพบเอกสารซึ่งจำเลยที่ ๑ ส่งให้กรมพระ
 กำแพงเพชร ฯ เสนอโครงการณึ่งเงินทรัพย์สินพระมหากษัตริย์ไปต่างประเทศ โครงการณึ่งเสนอนานนี้

มหาดยวิธ การประกันชีวิตเป็นวิธีหนึ่งในโครงการนี้ และจำเลยได้จ่ายเงินทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์ไปในการประกันชีวิตของจำเลยกับบริษัทอยู่ในต่างประเทศ การส่งเงินไปประกันชีวิตนั้นเป็นเจตาคติ ๆ กับกรมพระกำแพงเพชร ฯ เสนอโครงการนี้

ศาลแพ่งเห็นว่า ตามคำพยานโจทก์ดังกล่าวนี้ คดียังไม่พอพียงเป็นมูลได้ว่า จำเลยได้โอนและจ่ายเงินทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์ไปเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของจำเลย พอแก่การที่จะออกคำสั่งก่อนคำพิพากษาให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยตามคำขอของโจทก์ เพราะโจทก์มิได้นำบัญชีแม่ค้าแผ่นเดียวหรือหนังสือส่งของจำเลยที่ ๑ แม่ค้าคนเดียวมาแสดง พยาน ๒ ปากนทราเป็นข้อเท็จจริงมาได้ก็โดยตรวจพบจากเอกสารต่าง ๆ จึงมีค่าเดิมอนพยานบอกเล่า โจทก์หาได้นำพยานหรือเรื่องเดิมแม่ค้าปากเดียวมาสืบประกอบไม่

ศาลอุทธรณ์ไม่เห็นพ้องด้วยกับความเห็น บทบัญญัติในมาตรา ๒๕๕ อนุมาตรา (๑) มีแต่เพียงว่า คำฟ้องคดีขอเงินในโอกาสที่ยื่นคำขอหนี้เหตุสืบคดีเท่านั้น กฎหมายไม่ประสงค์จะกล่าวถึงคดีฟ้องจากพยานที่โจทก์นำมาสืบหรือที่ศาลได้เรียกมาสืบว่า คดีของโจทก์มีพยานหลักฐานมั่นคง เมื่อฟังได้ว่าคดีของโจทก์มีเหตุสมควรเชื่อว่าเป็นความจริงก็เพียงพอแล้ว ยิ่งในกรณีเหตุฉุกเฉิน ศาลอาจมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยไว้ก่อนคำพิพากษาโดยเพียงแต่ฟังจากคำแถลงของโจทก์เท่านั้น ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๗ วรรคแรกแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

ในเรื่องนี้ โจทก์ได้นำหลักฐานต่าง ๆ และหลักฐานวรรค ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่ราชการตั้งกล่าวแล้ว มาเบิกความยืนยันว่าจำเลยได้โอนทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของจำเลยตั้งคำฟ้องของโจทก์ นับว่าโจทก์ได้นำพยานมาสืบเป็นที่พอใจของศาลแล้วตามมาตรา ๒๕๕ อนุมาตรา (๑)

ในข้อ (๒) นี้ โจทก์ได้นำหลักฐานสันนิษฐาน นายวินิต นาวิกบุตร และนายเด็ดยอ ปทุมรัตน์ มาเบิกความ ฟังได้ว่าเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ จำเลยที่ ๑ ได้โอนขายที่ดินตามถ้อยคำที่ ๑ แปลง ให้แก่หม่อมเจ้าวิศิษฎ์ เป็นราคา ๕,๐๐๐ บาท ครนวันที่ ๓๒ เดือนเดียวกัน ผู้แทนของจำเลยที่ ๑ ได้มาขอทำนคกรรม ณ หอทะเบียนที่ดินเพื่อขายที่ดินอีก ๘ แปลง ราคา ๑๒๘,๓๒๐ บาทให้แก่บุคคลคนเดียว คือ หม่อมเจ้ากมลรัตน์ ชุมพล ทัดนรายแรกที่จำเลยขายให้แก่หม่อมเจ้าวิศิษฎ์นั้น ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ หม่อมเจ้าวิศิษฎ์ ได้โอนขายให้แก่หม่อมเจ้าหญิงอโรววรรณ ทองใหญ่ เป็นราคา ๕,๐๐๐ บาท หม่อมเจ้าวิศิษฎ์ และหม่อมเจ้ากมลรัตน์ ชุมพล มิใช่เป็นคนอื่นไกล แต่เป็นคนที่อยู่ในวงศ์ญาติ ซึ่งเคยเป็นที่ประทับของจำเลย และในบัดนี้อยู่ในความครอบครองของจำเลย และบุคคลทั้งสองนี้เป็นผู้จำเลยที่ ๑ เคยอุปการะมา นอกจากนั้นหม่อมเจ้ากมลรัตน์ ชุมพล ก็เป็นน้องชายหม่อมเจ้าอุปถัมภ์ ชุมพล ซึ่งเป็นตัวแทนจัดการทรัพย์สินส่วนตัวของจำเลยที่ ๑ ด้วย อนึ่ง หม่อมเจ้าวิศิษฎ์ ไม่ในฐานะพอที่จะขอคืนราคา ๕,๐๐๐ บาทได้

ศาลแพ่งเห็นว่า ไม่มีเหตุผลจะฟังได้ว่า จำเลยตั้งใจจะ โอนขายหรือจำหน่ายทรัพย์สินของ
 จำเลยไปให้พันอำนาจศาล ซึ่งอาจจะออกบังคับเอาแก่จำเลยและเพื่อฉ้อโกง โจทก์ เพราะโจทก์ไม่ได้
 ดั้มว่าจำเลยรู้ถึงการเรียกทรัพย์สินเหล่านั้นคืน การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำธรรมดาของบุคคล
 ในการดำเนินอาชีพ และฐานะหม่อมเจ้ารัศมีกร วิงศ์ กิติ การที่หม่อมเจ้ารัศมีกร วิงศ์ ได้โอน
 ทรัพย์สินที่รับซื้อไว้ต่อไปก็ เป็นเรื่องส่วนตัวของหม่อมเจ้ารัศมีกร วิงศ์ ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รู้เห็น
 ด้วยอย่างไร ทั้งเป็นจำนวนเงินที่น้อยเมื่อเทียบกับทุนทรัพย์ที่ โจทก์ฟ้องและทรัพย์สินที่จำเลยมีอยู่

ความเห็นของศาลแพ่งในข้อนี้ ศาลอุทธรณ์ก็ไม่เห็นพ้องด้วยอีก เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงต่าง ๆ
 ตามที่ โจทก์ได้นำพยานมาตั้งประกอบกันเข้าแล้ว จะเห็นได้ว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นไปโดยสุจริต
 และเป็นเหตุเสียหายแก่ โจทก์ อันเป็นเหตุแห่งของบทบัญญัติในมาตรา ๒๕๕ (๒) (ก) ตามที่ได้กล่าวมา
 แล้วข้างต้น การที่หม่อมเจ้ารัศมีกร วิงศ์ อาศัยอยู่ในวงศ์ โจทก์ก็ ได้เคยรับความอุปการะจาก
 จำเลยก็ดี ตลอดจนไม่มีฐานะพอที่จะซื้อที่ดินราคาตั้ง ๕,๐๐๐ บาทได้ขึ้น ต่อให้เห็นว่าจำเลยไม่ได้
 กระทำไปอย่างธรรมดาของบุคคลในการดำเนินอาชีพ ยิ่งกว่านั้นต่อมาก็คงเพียง ๔ วัน หม่อมเจ้า
 รัศมีกร วิงศ์ ได้โอนรายที่รายนั้นให้แก่หม่อมเจ้าหญิงอุไรวรรณ ของใหญ่ ไปเพียงราคา ๕,๐๐๐ บาท
 ยอมขาดทุนถึง ๓,๐๐๐ บาทในเวลา ๔ วัน ในแง่กฎหมายการที่หม่อมเจ้ารัศมีกร วิงศ์ โอนขายที่ราย
 นั้นไปออกคอกหนึ่งเช่นนี้ อาจเป็นผลให้โจทก์ในฐานะที่เป็นเจ้าหนี้จำเลยเสื่อมเสียถึงขั้นได้ตามประมวล
 กฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๓๓๘ การที่กระหาพยานหลักฐานโดยตรงมาแสดงให้ศาลเห็นว่าจำเลย
 ได้รู้เห็นด้วยกับหม่อมเจ้ารัศมีกร วิงศ์ ถ้าไม่พ้นวิสัยที่เห็นจะไม่ง่ายนัก แต่ศาลย่อมสันนิษฐานเอา
 ได้ตามพฤติการณ์นั้น

นอกจากนี้ โจทก์ยังได้นำมาบอกว่า เมื่อได้ โอนขายที่ดินให้หม่อมเจ้ารัศมีกร วิงศ์ แล้ว
 ต่อมาก็คง ๒ วัน ผู้แทนของจำเลยที่ ๑ ยังได้มาขอท่านดีกรมณหะระเบณที่ตนเพื่อโอนขายที่ดินอีก ๘ แปลง
 ราคา ๓๒๘,๓๒๐ บาท ให้แก่หม่อมเจ้ากมลสถาน ชุมพ็ด ซึ่งเป็นคนอยู่ในวงศ์ โจทก์นั่นเองและเป็นน้องชาย
 หม่อมเจ้าอุปลีสถาน ชุมพ็ด ซึ่งเป็นตัวแทนจัดการทรัพย์สินมรดกของจำเลยที่ ๑

ศาลอุทธรณ์เห็นว่า โจทก์ได้ตั้งเป็นทพโจทก์ของศาลในข้อนี้แล้ว อันที่จริงเพียงแต่ตั้งว่าจำเลย
 ตั้งใจจะ โอนขายหรือจำหน่ายทรัพย์สินของจำเลยก็พอกับที่กฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕๕ (๒) (ก) ที่
 กล่าวมาแล้ว แต่ในคดีนี้ โจทก์ได้ตั้งไปถึงว่าจำเลยได้โอนขายไปเสียทั่วไป และเมื่อตั้งใจจะ โอนขาย
 หรือจำหน่ายเพื่อประวิงหรือขัดขวางต่อการบังคับ ตามคำบังคับอย่างใดซึ่งอาจจะออกบังคับเอาแก่จำเลย
 หรือเพื่อฉ้อโกง โจทก์แม่แต่เพียงเล็กน้อยเท่าใดก็ต้องด้วยบทบัญญัติของกฎหมายที่กล่าวแล้ว

อย่างไรก็ตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๒๖๓ ได้ระงับความเสียหาย
 ของจำเลยอยู่แล้ว พียงอุทธรณ์ของโจทก์ฟ้องจน จึงพิพากษากลับคำสั่งศาลแพ่ง ในคดีนี้ โจทก์ฟ้อง
 เรียกเงินจากจำเลยถึง ๖,๒๗๒,๗๓๒ บาท ๘๓ สตางค์ แต่ทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ เท่าที่โจทก์ได้ตั้งฟ้อง

มานั้นตามบัญชีปรากฏว่ามีราคาต่ำกว่าจำนวนที่โจทก์ฟ้อง จึงให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยทั้งหมดไว้ก่อนพิพากษารวมทั้งจำนวนเงินหรือทรัพย์สินของบุคคลภายนอก ซึ่งถึงกำหนดชำระแก่จำเลยตามความในมาตรา ๒๕๕ อนุมาตรา (๑) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และโดยเหตุที่โจทก์เป็นองค์การส่วนใหญ่ในระเบียบราชการบริหารของประเทศ จึงไม่จำเป็นที่จะสั่งให้โจทก์นำเงินมาวางศาล เพื่อเป็นประกันสำหรับค่าดินไหมทดแทน ซึ่งจำเลยอาจได้รับก่อนศาลจะออกหมายยึดหรืออายัดค่าธรรมเนียมในชั้นนี้ให้ผู้แพ้คดีในที่สุดเลย

(ลงนาม) มนุเวทย์วิมลนาท

(ลงนาม) พิจารณาปรัชามาศย

(ลงนาม) เฉลวณิษฐรรวมพิทักษ์

พระมนุเวทย์วิมลนาท

ปรึกษา

พระยาพิจารณาปรัชามาศย

พระยาเฉลวณิษฐรรวมพิทักษ์

การติดต่อกับสำนักงานจัดการผลประโยชน์ของสมเด็จพระปกเกล้า ฯ

เนื่องจากศาลมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของสมเด็จพระปกเกล้า ฯ และพระนางเจ้ารำไพพรรณี จำเลยทั้งสองทั้งหมดไว้ก่อนคำพิพากษา รวมทั้งจำนวนเงินหรือทรัพย์สินของบุคคลภายนอก ซึ่งถึงกำหนดชำระแก่จำเลยแล้ว จึงขอแจ้งให้ทราบ โดยทวงถามว่า บัดนี้สำนักงานจัดการผลประโยชน์ของสมเด็จพระปกเกล้า ฯ คงดำเนินการไปตามเดิมภายใต้ความควบคุมของคณะกรรมการตรวจรับทรัพย์สินของฝ่ายพระมหากษัตริย์ เจ้าหน้าทแห่งสำนักงานจัดการผลประโยชน์นี้คือเจ้าหน้าที่เดิมหรือเอง ฉะนั้นขอให้บรรดาผู้เกี่ยวข้องกับสำนักงานนี้มาชำระหนี้สินและติดต่อกับเคย

สำนักงานจัดการผลประโยชน์สมเด็จพระปกเกล้า ฯ

วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๔๗๒

สำนักงานโฆษณาการ

๒๕ สิงหาคม ๒๔๗๒